

ИВ. КИРИЛОВ: ПО РУМАНИЯ — ПОВЕСТ

Горан Горнака беше заможен човек. Ливади и гори в три дни надали можеше с кон да обходи. Ала ниви немаше ни една.

— Балкана е за гори и ливади, а Загорето е за ниви, — разправяше Горан Горнака на сжселени, кога на приказка се сжбираха пред вржчмата му на празник. — Защо да мжчим земята! Тук хвжрлиш семе като злато, а склася миши опашки! А там — там в равно загоре, като скласят нивята — изгубваш се сред тях. Пжк зжрно — като жжлтица: тежко, едро, лжщей — да му се ненарадваш. Господ всичко е отредил. Не току тжй по земята има гори, лжки и равнини. Всяко място си иска своето и дава що може. Да видиш на Исмаил бег кжрищата в Загоре — ще ти се отще тука нива да ореш.

Сжселените на Горан Горнака-го слушаха сжс почит, че знаяха: той на чужбина бе ходил и много неща бе видял. Кой тждява не знае, че Горнака е верен драгоманин на знатния Исмаил бег в Загоре и че всяко лято с отбор чета жетварки на руманя отива.

— Не мога да се бадакам с таквиз ниви, които на един джх можеш прекоси . . . . Там, там да видиш нива! Като дигнеш глава да я само изгледаш — калпака ти от глава да падне! — довжршваше реч Горан Горнака.

От сжрдце Горнака разправяше за равно Загоре, че от невржстни години той спомени от там таи на душа.

Баща му, заможен овчар, овни гоеше за Стамбол и всяка година, кога ще кара стадо за продан, вземаше сжс себе Горана: хем из пжтя да му е другар, хем в хесапи да му помага; че от малжк Горан в сметките силен се показва.

Горнака често си спомняше за тях времена. Не му излизаха из ума загорските равнини, през кои с недели бродяха сжс стадо; где ред ноци, из тревясали стжрнища стадо по хладина пасяха. Забравят ли се дивни ноци, прекарани край запасло стадо в буйни стжрнища на шеметно равно Загоре! Цял ден креташи след стадото по джлга пжтя за Стамбол